

Kansallissosialisten Uutislehti

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1140

19.01.2025 (136)

Pahan neron koulutus

Gerhard Lauck

Osa 6

Kolmas luku Salainen toiminta

*Jos meillä olisi viisikymmentä Gerhard Lauckin kaltaista miestä, ottaisimme val-
lan!*

"Toveri X"

Sodanjälkeinen Eurooppa

Toisen maailmansodan päättyessä Eurooppa oli jakautunut Yhdysvaltain hallitsemaan länteen ja Venäjän hallitsemaan itään.

Eurooppalaiset eivät olleet tyytyväisiä tähän "miehitykseen".

Monet heistä pitivät amerikkalaisia yksinkertaisesti *pienempänä pahasta*. Toisin kuin useimmat amerikkalaiset, he eivät aina pitäneet Yhdysvaltoja ja Neuvostoliittoa "hyvänä" ja "pahana", jotka olivat lukittuneet kuolemaan johtavaan taisteluun vapauden ja tyrannian välisestä kiistasta.

Sen sijaan ne nähtiin kahtena valtakuntana, jotka käyvät reviirisotaa. Tämä kilpailu saattoi todellakin kärjistyä täysimittaiseksi sodaksi. Molemmat imperiumit näyttivät kuitenkin pitävän parempana pienimuotoisia "sivusotia", jotka käytiin

marginaalissa.

On selvää, että "kultainen häkki" lännessä oli mukavampi kuin ankara "gulag" idässä. Siitä huolimatta jotkut ilmaisivat huolensa siitä, että pitkällä aikavälillä *länsimainen rappio* saattoi osoittautua jopa *haitallisemmaksi* kuin *itäinen sorto*.

Kun länsimaat eivät tukeneet Unkarin vuoden 1956 vallankumousta, jopa vankumattomimmat antikommunistit pettyivät melkoisesti erityisesti Yhdysvaltojen hallitukseen.

Lännessä perustettiin yksityisiä järjestöjä, joiden tarkoituksena oli tukea maanalaisia vastarintaliikkeitä miehityksessä maissa. Ne eivät saaneet mitään valtion apua tai tukea.

Minulla oli merkittävä rooli tässä työssä!

Jotkin länsimaiden hallitukset *suvait्सivat* näitä järjestöjä. Toiset taas *torjuivat* niitä aktiivisesti! Jotkut taas ottivat kantaa jonnekin molempien ääripäiden väliin. Kutsumme niitä "turvallisiksi maiksi", "vihamielisiksi maiksi" ja "puolueettomiksi maiksi".

Luonnollisesti nämä yksityiset järjestöt pyrkivät kaikin keinoin edistämään *suvaitsevaisuutta vainon* sijaan! Tämä tarkoitti *tiukkaa laillisuutta* aina ja kaikkialla, missä se oli mahdollista. Jopa siellä, missä toisinajattelu oli *kielletty*, vastarinnan oli oltava *ehdottoman väkivallatonta*!

Näiden yksityisten järjestöjen antama tuki oli erimuotoista. Oma toimintani oli erikoistunut toisinajattelijoiden kirjallisuuden toimittamiseen.

Tähän työhön osallistui maita ja oikeusjärjestelmiä, jotka eivät - ainakaan amerikkalaisittain - kunnioita sananvapautta. Siellä vaikkapa ystävälle sanottu satunnainen kommentti, jonka vieressäsi metrossa seisova tai ravintolassa vieressäsi istuva muukalainen kuulee, *voi johtaa vankilaan*. Toisinajattelijat viettivät joskus kuukausia, jopa *vuosia* vankilassa täysin väkivallattomista ajatusrikoksista.

Ensimmäinen karkotukseni

Edistyin tällä matkalla jopa paremmin kuin edellisellä. Kaikki sujui sujuvasti. Matkustin laajalti koko maassa ja sain monia erinomaisia kontakteja.

Pidettyäni lyhyen puheen minun oli lennettävä toiseen kaukana sijaitsevaan maakuntaan. Aikaa junaan ei ollut tarpeeksi, koska minun piti olla pääpuhujana heti seuraavana päivänä.

Ystäväni ja minä huomasimme molemmat saman kauniin tytön. Hän ehdotti, että tekisin liikettä. Muistutin häntä, että olin lähdössä seuraavana päivänä. Joten hänen pitäisi. Monta vuotta myöhemmin tapasimme sattumalta toisessa maassa. Kävi ilmi, että hän oli mennyt naimisiin tytön kanssa! Onnekas koira!

Järjestäjä oli niin tyytyväinen, että hän kutsui minut pitämään saman puheen toisessa kaupungissa muutamaa viikkoa myöhemmin. Siellä yleisö oli vielä vastaanottavaisempi. Kun kokous oli virallisesti päättynyt, Wolf-Dieter Eckart ja hänen ystävänsä vaativat, että heidät valokuvataan kanssani.

Lähdin tuosta maakunnasta samana päivänä.

Seuraavana päivänä olin ystäväni luona toisessa maakunnassa. Puhelin soi. Lyhyen keskustelun jälkeen hän kääntyi puoleeni ja sanoi: *Se oli poikani. Sanoma-lehdessä oli jotain amerikkalaisesta, joka piti eilen puheen Hampurissa ja joka karkotettiin. Voisiko tämä liittyä jotenkin sinuun?*

Olimme molemmat hämmentyneitä. Minua ei selvästikään ollut karkotettu. Istuin juuri siinä! Koko juttu tuntui oudolta.

Päätin ottaa junan takaisin Hampuriin. Ennen junaan nousemista ostin paikallisen sanomalehden. Selasin sitä ja löysin pian artikkelin, jossa oli valokuva-ni. Kuvatekstissä luki: *Gerhard Lauck: Kadonnut jäljettömiin*. Itse artikkelissa väitettiin, että minut oli karkotettu.

Palatessani kyseiseen kaupunkiin kysyin ystävältäni: *Oliko täällä mitään lehdessä?*

Hans nauroi ja sanoi: *HAMBURGER MORGENPOST-lehdessä!*

Hän näytti minulle artikkelin. Siinä minä sitten olin! Olin kuitenkin edelleen hämmentynyt väitteestä, että minut oli karkotettu. Tapasin asianajajan. (Nuorena miehenä hän oli ollut puolustusasianajajana niin sanotussa Nürnbergin tuomioistuimessa... Muuten, hänellä oli myös sukulainen, joka oli perheen mustana lam-paana paennut Amerikkaan.)

Hän kertoi minulle, että "karkottaminen" tarkoittaa "karkottamismääräystä". Ei itse fyysistä karkottamista. Minun oli pakko tajuta, että minusta oli annettu pidätysmääräys. Minut otettaisiin säilöön ja minut laitettaisiin lentokoneeseen, joka veisi minut pois maasta.

Pidätyksen välttäminen ei olisi ollut kovin vaikeaa. Mutta minun oli kuitenkin aika palata Amerikkaan.

Päätin "lähteä ryminällä".

Ensimmäiseksi käytin jäljellä olevan ajan hyödyksi. Järjestin onnistuneen maa-hantuonnin.

Sen jälkeen osallistuin NPD:n (*Nationaldemokratische Partei Deutschlands*) ko-koukseen eräässä pikkukaupungissa. Eräs tuntematon mies tuli luokseni ja kysyi, olenko Gerhard Lauck. Vastasin rennosti: *Hänet on kuulemma jo karkotettu*. Vastapäätäni istunut ystäväni melkein nauroi ääneen. Sitten hän astui ulos poltta-maan savuketta. Kun hän seiso i oven edessä tupakoimassa, paikalle saapui toinen ystävä (joka oli nimennyt poikansa Adolfiksi).

Heidän keskustelunsa meni näin:

Poliisi kävi luonani. He etsivät Gerhardia. Sanoin heille, etten tiedä, missä hän on. Sattuisitko tietämään?

Kyllä, hän on sisällä!

Hän luuli sitä vitsiksi. Kunnes hän tuli sisään ja näki minut.

Toinen asia, jonka tein, oli antaa julkinen lausunto siitä, että pitäisin toisen puheen otsikolla: *Miksi en tunnusta karkotusmääräystäni!* Täydennän ajan ja paikan. Sitten nauhoitin puheeni ja tein odottamattoman teon: *Tulin itse asiassa paikalle pitämään puheen!*

Kukaan ei odottanut minun tekevän sitä. Ei edes poliisi. Siellä oli vain kaksi miestä. Seurueeni oli heitä suurempi. Lisäksi pienin "henkivartijani" oli isompi kuin kumpikaan heistä. Suurin henkivartijani oli heitä pienempi. Jo hänen virneensä paljasti, mitä hän ajatteli: *Voinko tappaa heidät nyt, pomo?*

Eräs poliisi pyysi minua hermostuneesti saattamaan hänet poliisiasemalle. Suostuin ystävällisesti.

Saapuminen, selitin: *Minulla on jo lentolippu. Olen kuitenkin tarkistanut kaikki mahdolliset matkayhteydet, sekä lento- että maayhteydet. AINOA TAPA, jolla ehdin lennolleni, on se, että otan junan, joka lähtee tästä kaupungista neljäntoista minuutin kuluttua.*

Lento lähti luxemburgilaiselta lentokentältä. Olin todellakin tutkinut kaikki vaihtoehdot matkatoimiston kanssa.

Hän meni kysymään esimieheltään. Viisi minuuttia myöhemmin hän palasi. Poliisiauto vei minut rautatieasemalle. Nousin junaan. Yksi poliisi nousi junaan kanssani. Odotin, että hän seuraisi minua lentokentälle asti. Mutta hän nousi junasta viimeisellä pysäkillä kaupungin rajojen sisäpuolella. Olin yksin ja vapaa!

Harkitsin maahan jäämistä, mutta päätin olla tekemättä sitä.

Muutamaa kuukautta myöhemmin, takaisin Yhdysvalloissa, sain huvittavan lehtiartikkelin kyseisestä maasta. Toimittaja oli jotenkin saanut selville, ettei kukaan ollut saattanut minua lentokentälle asti. Kukaan ei ollut koskaan vahvistanut, että olin *todella* lähtenyt maasta. Hän arveli, että *saattaisin yhä toimia siellä maan alla!* Minua nauratti. Loppujen lopuksi hän oli *melkein* oikeassa.

Tämä julkaisu oli Itä-Saksan kommunistisen puolueen Länsi-Berliinin osaston, *Sosialistisen yhtenäisyyspuolueen*, lehti.

Elämäni maanalaisessa

Luonnollisesti suurin osa toisinajattelijoista asuu ja työskentelee omassa maassaan. Heidän etunaan on, että he tuntevat sen sisältä ja ulkoa. Heidän haitta- puolensa on se, että poliittinen poliisi usein tietää tai ainakin arvelee, keitä he ovat.

Minä kuulun eri kategoriaan, koska asun lännessä. Vierailuni ovat suhteellisen lyhyitä: päiviä, viikkoja tai kuukausia kerrallaan. Ellei minua ole vangittu, jolloin vierailut kestävät vuosia.

Alkuvuosina ensimmäinen kohtaamiseni maanalaisen solun kanssa meni yleensä näin.

Oveen koputetaan myöhään illalla tai jopa keskellä yötä. Unissasilmäinen mies avaa oven nähdäkseen, kuka se on. Minä seison siinä. Yllättynyt katse: *En tiennyt, että olet tulossa! Tule sisään! Tule sisään!*

Onko sinulla nälkä? Tule keittiöön. Haen sinulle jotain syötävää.

Jos on aikaa, vietämme tuntikausia, jopa koko yön, jutellen ja tutustuen toisiimme.

Meidän on tutustuttava toisiimme. Tähän sisältyy kotitilanteen, työpaikan ja tavanomaisten päivittäisten rutiinien tunteminen.

Meidän on muodostettava henkilökohtainen side, joka ylittää jo olemassa olevan abstraktin siteen. Tämä tekee tietysti myöhemmistä uutisista heidän kohdalostaan henkilökohtaisempia. Tunnen nämä ihmiset, en tilastoja.

Aivan alkuaikoina tähän liittyi usein alkoholi. Jotkut toisinajattelijat eivät luottaisi sinuun, jos et juopottelisi heidän kanssaan ja paljastaisi "todellista luonnetasi". Toiset taas eivät luottaisi sinuun, jos OLISIT juonut itsesi humalaan. Joko siksi, että et pystynyt pitämään viinaa tai siksi, että olit selvästi kurinalainen juoppo! Ajattele!

Meidän on kehitettävä oma "viestintäjärjestelmämme". Meidän on määriteltävä, miten ja milloin otamme yhteyttä toisiimme tulevaisuudessa, kun puhelinkuuntelu ja jopa suora valvonta tekevät asioista monimutkaisia.

Typerät vitsini olivat täällä usein varsin hyödyllisiä.

Jokaisella solulla on oltava oma yksinkertainen koodinsa ainakin muutamalle peruskäsitteelle. Jokainen koodi on *erilainen*. Ja minun on *opittava jokainen koodi ulkoa!* Kymmenien nimien, osoitteiden ja puhelinnumeroiden lisäksi. Uupumuksesta ja stressistä huolimatta. Joskus olen päiväkausia nukkumatta, aina liikkeellä, aina yrittäen pysyä askeleen edellä poliittista poliisia.

Meidän on määriteltävä toimintatapa ja seuraava askel meille molemmille.

Minun on arvioitava uusi työtoveri. Hänen kykynsä ja rajoituksensa. Ennen kaikkea turvallisuusriskit. Ja minun on ryhdyttävä harkittuihin, joskus hyvin hienovaraisiin lisäturvatoimiin.

Tämä saattaa hyvinkin olla ainoa tilaisuutemme tällaiseen tapaamiseen!

Seuraava yhteydenottomme saattaa olla epäsuora. Ehkä lyhyt ja huolellisesti muotoiltu viesti. Ehkä viikkoja myöhemmin. Minun on luotettava siihen, että

vastaanottaja ymmärtää viestin ja ryhtyy tarvittaviin toimiin. Vaikka se kuulostaisi vähäpätöiseltä tai suorastaan typerältä... Kyllä, vaikka se tarkoittaisi keilailun tai syntymäpäiväjuhlien väliin jättämistä.

Perheenjäsenet ovat usein läsnä kohtaamisen alussa. Pelon ilme vaimon kasvoilla ei ole harvinaista. Hän tietää, millaisia seurauksia hänen miehensä maanalaisella toiminnalla voi olla koko perheelle. Minä olen tämän pelon ruumiillistuma. En ole pelkkä postinkantaja, joka tuo kutsuntakutsun. Olen myös itse kutsuntalaukutakunta.

Myöhemmin tästä tulee paljon helpompaa. Ensinnäkin kaikki tietävät maineeni. Minun ei tarvitse todistaa itseäni heille. Toiseksi, olen yleensä tekemisissä ykkösketjun tai ainakin kokeneiden ja luotettavien kakkosketjun ihmisten kanssa. Monet meistä tuntevat toisensa. Olemme työskennelleet yhdessä aiemmin.

Luonnollisesti tämä useiden tunnettujen aktivistien keskittyminen herättää poliittisen poliisin huomion. Jos he arvelevat, että alueella on "länsimainen agentti", uteliaisuus kiihtyy ruokahulluudeksi.

Toisinaan saapumistani pidettiin hyvänä ajankohtana järjestää juhlat! Muuta en tarvinnutkaan. Vielä enemmän ihmisiä, jotka tietävät läsnäolostani. Ja juhlia ja juoda.

Luonnollisesti kehotin aina kuljettajia noudattamaan nopeusrajoituksia. En halunnut, että rutiininomainen liikennepysäytys johtaisi tunnistamiseeni ja pidätykseeni. Valitettavasti näitä ohjeita ei aina noudatettu. Kerran, kun meidät pysäytettiin, olin iloisesti yllättynyt, ettei minua pidätetty paikan päällä. Minun oli kuitenkin ajateltava, että läsnäoloni alueella oli tullut tunnetuksi.

Toisella kerralla kuljettajani vaati, että minulle näytetään mielenkiintoisia paikkoja. Koska tiesin, että niitä voitaisiin todennäköisesti tarkkailla, kieltäydyin tarjouksesta. Mutta hän ei hyväksynyt kieltävää vastausta. Eräässä vaiheessa harkitsin hyppäämistä liikkuvasta autosta. Mutta se olisi ollut paitsi vaarallista, myös silmiinpistävää. Onneksi kaikki meni hyvin.

Toinen kollega valitti tästä myöhemmin: *Jos poliisi olisi tiennyt, että olet alueella, se olisi ollut ensimmäinen paikka, josta he olisivat etsineet!*

Positiivisena puolena kehuin Wilfried-Arnulfia hänen taidekirjoistaan. Ja hänen epätavallisia kotieläimiään.

Kerran oppaamme ajoi edessämme olevassa ajoneuvossa. Emme tienneet tietä, joten meidän oli seurattava häntä. Tietenkin hän ajoi ylinopeutta. Kuljettajani ja minä olimme molemmat melko tyytymättömiä tähän. Christian Worch kommentoi: Worch: *"Joskus minusta tuntuu, että minun pitäisi ampua kaikki työntekijämme epäpätevyyden vuoksi. Sitten minun on ammuttava itseni, koska olen ampunut kaikki työntekijämme."*

Monet näistä aktivisteista olivat kokeneita. He olivat kuitenkin tottuneet poliisin

toiminnan vähäisempään intensiteettiin. Erilaisia sääntöjä ja menettelyjä sovellettiin, kun poliisi tiesi, että olin alueella. Se oli kuin ero tyynysotkun ja vitsitappelun välillä.

Asuinpaikkani vaihtelivat jäätävän kylmästä tyrmästä viihtyisään asuntoon. Kerran olin nauttinut kauniin naisen platonisesta seurasta. Odotin innolla paluuta seuraavana iltana. Mutta paikallinen turvallisuuspäällikkö vaati, etten saisi viettää kahta yötä samassa paikassa. Hän oli tietenkin oikeassa. Siitä huolimatta toivoin, että turvallisuus olisi ollut löysempää! Vietin toisen yön kylmävesikämpässä. Siinä oli sentään vessa.

Jos emme voineet piilottaa merkkejä, voisimme ainakin peittää ne väärillä jäljillä muualla. Tämä tehtiin järjestelmällisesti ja menestyksekkäästi. Jos kolme hälytyskelloa soi yhdellä alueella, kymmenen soi muilla alueilla. Ajan myötä takaa-ajajat uupuivat. Energinen toiminta heikkeni pelkäksi liikkeiden läpikäymiseksi.

Käytin joskus valepukua. Se saattoi olla niinkin yksinkertainen kuin hattu. Käytin kuitenkin aina vaatteita, joissa oli useita taskuja. Jouduin varautumaan siihen, että saatoin joutua pudottamaan kaiken ja pakenemaan. Minun oli pidettävä asiakirjat ja rahat mukana.

Kerran minut herätettiin keskellä yötä. Kuulin huudon "Poliisi!" ja koputusta oveen. Onneksi se oli viereisessä huoneessa. Ajattelin, että poliisit olivat vain vahingossa menneet väärään huoneeseen. He olisivat ovellani minuutin tai kahden kulluttua. Ryntäsin pukemaan vaatteita ja kenkiä päälleni ennen kuin ryntäsin ulos ikkunasta.

Mutta minua onnisti! He todella olivat viereisen huoneen kaverin perässä!

Toisen kerran kuulin jonkun huutavan nimeäni Frankfurtin rautatieasemalla. Teeskentelin, etten ollut kuullut sitä, ja jatkoin kävelyä kohti uloskäyntiä. Mutta mies sai minut kiinni. Onneksi hän oli myötämielinen!

Minulla oli parta useita kuukausia. Yleensä uroksia huijattiin, mutta naaraat tunnistivat minut silti. Ehkä naiset ovat yksinkertaisesti valppaampia. Tai ehkä se johtui seksikkyydestäni.

Joka tapauksessa omassa salaisessa toiminnassani oli sekä etuja että haittoja.

Etuihin kuuluivat kansainvälinen matkustaminen ja vuorovaikutus mielenkiintoisten ihmisten kanssa. Tapasin esimerkiksi useita erittäin kauniita nuoria naisia! Muistuu mieleen kolme: "Puolan prinsessa", "Baltian paronitar" ja "mafian prinsessa".

Haittoihin kuuluivat karkotukset. Henkilökohtainen ennätykseni oli *kaksi karkotusta yhden kuukauden aikana* - Yhdysvaltain sisäministeriön johtajan vastapuolen suorasta käskystä!

Yksi koulun ulkopuolisten aktiviteettieni eduista on se, että minulla on pysyvä

kutsu asua ILMAISEKSI missä tahansa valtion ylläpitämässä majoituspaikassa.

Nämä ensiluokkaiset, vankasti rakennetut laitokset ovat niin suosittuja, että ne vaativat korkeita muureja, piikkilankaa ja aseistettuja vartijoita pitääkseen sisään pyrkivät ihmisjoukot poissa! Jopa yksittäisissä huoneissa, jotka ovat yleensä yksityishuoneita, joissa on vesijohto, on kalterit ikkunoissa, jotta roskaväki pysyy pois-
sa.

Huonepalvelu toimittaa ammattitaitoisesti valmistetun ruoan huoneeseesi. Se ei edes odota juomarahaa! Kuntosali, parturi-kampaamo, lääkäriasema, pesula, kirjasto ja jopa myymälä tekevät siitä tarpeettoman, ettei majoitusliikkeestä tarvitse poistua edes pidemmällä vierailulla.

Muut vieraat tarjoavat kiehtovan valikoiman erilaisia keskustelukumppaneita. Mielenkiintoisia tarinoita ja hyödyllistä tietoa on täällä runsaasti.

Oletko kateellinen? Älä ole! Sinäkin voit saada ILMAISEN oleskelun. Tutki vain tehokkain iskulause ja huuda sitä millä tahansa vilkkaasti liikennöidyllä julkisella aukiolla.

On olemassa suosittu vitsi. Häätätilanteessa ei kannata huutaa poliisia. Huuda sen sijaan vastarinnan iskulause. Poliisi tulee paljon nopeammin!

NSDAP/AO on maailman suurin Kansallissosialistisen propagandan toimittaja!

Painettuja ja verkkojulkaisuja useilla kielillä

Satoja kirjoja monilla kielillä

Satoja web-sivustoja monilla kielillä

**SS Defender
against Bolshevism**
by Heinrich Himmler
**FOR DANMARK!
MOD BOLCHEVISMEN!**
Translated from the SS Original

**The Poisonous
Mushroom**
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

**Hitler
in Italy**
**HITLER
in ITALIEN**
English / German Deutsch / English

**SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family**

**Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance**

**Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BMD**
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to
find out how
YOU can help!